

Legea Educatiei prevede ca, incepand cu anul scolar 2012- 2013, intrarea in clasa pregatitoare se va face in jurul varstei de sase ani. Un oficial al Ministerului a detaliat argumentul din spatele acestei idei: in 22 de state europene invatamantul obligatoriu incepe la sase, cinci sau patru ani, asa ca nu putea sa lipseasca tocmai Romania din aceasta companie. (Aproape orice aberatie ne este vanduta astazi sub pretextul armonizarii europene, ceea ce suspenda imediat discutiile critice. Nimeni nu risca sa fie taxat drept anti-european, anti-progres, retrograd, samd).

Al doilea argument este sublim datorita sinceritatii: "clasa pregatitoare egaleaza, intr-un fel, startul in invatamantul primar. Este anul care trebuie sa aduca pe o linie de plutire pe oricare dintre viitorii educabili". In fond, acesta este si scopul final al invatamantului, egalizarea in jos a tuturor copiilor, indiferent de aptitudini, talente, preocupari si alte alegeri personale.

Remarcabila insa mi se pare si admiterea caracterului obligatoriu al educatiei, ceea ce ar trebui sa sara in ochi imediat oricarui parinte responsabil. De cele mai multe ori erau folosite sintagmele "invatamant gratuit" sau "educatie publica", care ocultau, in buna masura, dimensiunea coercitiva. Totul lasa impresia de bunavointa, batiste albe si profesori devotati...

Pentru a percepe cate ceva din dimensiunea problemei ar trebui sa va ganditi in modul urmator: copilul va este pur si simplu rechizionat de la varsta de sase ani, poate si mai devreme, de catre o birocratie totalitara si transformat complet, astfel ca la sfarsitul "ciclului de invatamant"

veti avea in fata un om nou, consumerist, dependent de televizor si opinia publica, fara idei proprii, fara morala, fara disciplina de sine, cu un limbaj primitiv, cu un atasament irational fata de ierarhii artificiale, un animal pavlovian conditionat psihologic, adica omul fara insusiri al modernitatii. “Nu vreau o natie de ganditori, ci una de muncitori”, este una din maximele ramase mostenire de la presedintele Asociatiei Nationale pentru Educatie din SUA, John D Rockefeller, cel care a cheltuit mai multi bani decat statul american pentru introducerea invatamantului obligatoriu. Sigur ca o natie formata din ganditori ar fi la fel de insuportabila ca si una de muncitori, insa problema tine de ingineria sociala pe care elitele o aplica pe milioanele de copii si parinti. In fond, decizia cu privire la viitorul copiilor ar trebui sa se afle exclusiv in mainile parintilor, nu in cele ale unor “experti” neutri.

Paradoxal, libera alegere este prezenta dar intr-o inversare radicala:

“Daca este un parinte care doreste sa isi inscrie copilul in clasa I si copilul are 5 ani, are aceasta posibilitate. Dar doar daca evaluarea psihosomatica spune ca este in beneficiul copilului si in interesul sau educational. Aceasta deschidere este pentru orice optiune are parintele”, ne spune specialistul de la Minister . Cu alte cuvinte, daca exista niste parinti atat de inconstienti, care vor sa isi instraineze copilul cat mai devreme, statul il accepta de buna voie si nesilit de nimeni. Despre singura libertate care conteaza, aceea de a refuza scoala publica, nu ni se spune nimic...

Noua lege a educatiei a venit ca o incercare de reforma si un raspuns la criza prin care trece invatamantul. Charlotte Iserbyt in “Deliberate Dumbing Down of America” (accesibila gratis pe internet) arata cum, de fapt, inginerii sociali creeaza toate aceste crize doar ca niste etape pentru a-si avansa obiectivele printr-o noua reforma sau revolutie care in aparenta rezolva criza, cand de fapt o adanceste si mai mult. In cazul special al educatiei, daca ne uitam la parcursul istoric, la micsorarea varstei de inscriere si la majorarea perioadei de scolarizare, ambele cu consecinte vizibile, singurul scop ce se intrevea este socializarea completa a copiilor, visul oricarui stat totalitar coerent. {jcomments on}